

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **P. N.**, zastoupeného Mgr. Gabrielou Nejedlíkovou, advokátkou se sídlem Husova 1285/2, Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2010, čj. 6333/2010/ODSH/as, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 10. 2010, čj. 10 A 29/2010 - 94,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne 1. 3. 2010, čj. 6333/2010/ODSH/as, žalovaný zamítl podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„správní řád“), jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Jindřichův Hradec ze dne 2. 11. 2009, čj. DOP/42333/09/KU, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. e) bodu 1 a písm. f) bodu 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

II.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji rozsudkem ze dne 20. 10. 2010, čj. 10 A 29/2010 - 94, zamítl.

3. Krajský soud uvedl s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 41/2009 - 91, že bylo-li zamítnuto odvolání žalobce pro nepřípustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu, je soud v mezích žalobních bodů oprávněn zkoumat pouze to, zda se jednalo o opožděné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu.

4. Dále krajský soud nepřisvědčil námitkám poukazujícím na způsob doručování rozhodnutí o přestupku, resp. brojícím proti fikci jeho doručení. Uvedl, že žalobci bylo doručováno rozhodnutí o přestupku do vlastních rukou. Na obálce, v níž bylo rozhodnutí žalobci doručováno, byla uvedena adresa trvalého bydliště žalobce. Na obálce bylo také vyznačeno, že výzva a poučení adresátovi byly zanechány dne 9. 11. 2009 spolu s informací o tom, že zásilka je od tohoto dne připravena k vyzvednutí. Žalobce si v desetidenní úložní lhůtě písemnost nevyzvedl, proto byla považována za doručenou posledním dnem této lhůty, tj. 19. 11. 2009 (§ 24 odst. 1 správního řádu). Žalobce nepodal v odvolací lhůtě opravný prostředek, proto rozhodnutí nabylo dne 5. 12. 2009 právní moci. Krajský soud shrnul, že žalobci bylo doručováno řádně, doručující orgán zanechal žalobci výzvu s poučením, že zásilka obsahující rozhodnutí ve věci je připravena k vyzvednutí a žalobci bylo doručováno na adresu jeho trvalého bydliště. Krajský soud nepřisvědčil žalobci v tvrzení, že zásilka nikdy nebyla doručována na adresu jeho trvalého bydliště a že výzva s poučením byly vhozeny do jeho P. O. Boxu. K tomuto tvrzení žalobce nepředložil podle krajského soudu žádné důkazy. Z písemností založených ve spisu, konkrétně z poznámek doručujícího orgánu uvedených na nedoručené zásilce, krajský soud naopak dovodil zákonnost postupu při doručování.

5. Žalobce tvrdil, že byl v době doručování na nemocenské, pobýval celý den doma a doručující orgán by jej jistě musel zastihnout na adrese trvalého pobytu. Krajský soud však neuvěřil žalobci, že měl vůli převzít zásilku. Soud zdůraznil, že žalobce opakovaně projevil nevůli reagovat na pokus doručujícího orgánu předat mu svěřenou zásilku, případně si na základě výzvy a oznámení o uložení zásilky tuto zásilku na poštovním úřadu vyzvednout. Návrh na doplnění důkazního řízení dotazem na Českou poštu s. p., kam byla zásilka obsahující rozhodnutí fakticky doručována, krajský soud zamítl pro nadbytečnost. Z dokladů založených ve správním spisu bylo podle krajského soudu jednoznačné, jak pošta postupovala (pokus o doručení v místě trvalého bydliště, vyhotovení výzvy k vyzvednutí zásilky, vrácení nedoručené zásilky úřadu).

6. Dalšími žalobními námitkami se krajský soud nezabýval s tím, že posuzoval pouze správnost závěrů žalovaného k opožděnosti odvolání žalobce. Žádné pochybení přitom

neshledal. Nezjistil také, že by byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Žalovaný se za situace, kdy rozhodnutí nabylo právní moci, zabýval splněním předpokladů pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, resp. podmínkami pro případnou obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Předpoklady pro takový postup však podle něj nebyly naplněny. Krajský soud proto považoval za nadbytečné provést i žalobcem navržené důkazy neotevřenou obálku s nadepsaným jménem B. N. či nemocenským lístkem. Provedení těchto důkazů podle něj nebylo pro posouzení žalobních bodů v intencích možného přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí podstatné.

7. Krajský soud projednal věc při nařízeném jednání, ale bez účasti žalobce, jehož třetí žádosti o odročení nařízeného jednání nevyhověl. Soud uvedl, že ověřoval zdravotní stav žalobce ve Fakultní nemocnici Ostrava i u praktické lékařky. Při tom nebylo potvrzeno tvrzení žalobce, že se nemůže pro zdravotní stav dostavit k jednání. Soud naopak zjistil, že žalobce nebyl v pracovní neschopnosti a lékařka neměla informace o tom, že by jeho zdravotní stav vylučoval účast u soudního jednání. Žalobcem dokládaná hospitalizace se pak podle krajského soudu vzhledem k delšímu časovému odstupu od data nařízeného jednání netýkala tohoto jednání. Lékaři navíc uvedli, že žalobce od data hospitalizace další lékařskou pomoc nevyhledal. K tomu krajský soud ještě dovodil, že pro posouzení věci nebyla účast žalobce nezbytně nutná.

III.

8. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., ač jim své námitky výslovně nepodřadil.

9. Krajský soud dle stěžovatele nesprávně posoudil otázku včasnosti odvolání proti rozhodnutí o přestupku. Stěžovatel se o tomto rozhodnutí dozvěděl až dne 6. 1. 2010, protože mu nebylo řádně doručeno. Ve lhůtě patnácti dnů poté, co se o rozhodnutí dozvěděl, proti němu podal odvolání. Rozhodnutí mělo být stěžovateli doručováno dne 9. 11. 2009 a když nebyl zastižen, byla mu zanechána výzva s poučením, že zásilka je ode dne 9. 11. 2009 připravena k vyzvednutí. Žalovaný ani krajský soud se však podle stěžovatele nezabývali tím, kde byla výzva s poučením zanechána. Stěžovatel se domníval, že bylo doručováno pouze do jeho P. O. Boxu. Tam z logiky věci nemohl být zastižen, proto poštovní doručovatelka pouze vhodila do P. O. Boxu výzvu s poučením a vyznačila na doručence, že adresát nebyl zastižen a byla mu zanechána výzva s poučením. Stěžovatel k prokázání svého tvrzení navrhoval učinit dotaz na Českou poštu s. p., aby sdělila, kde byla zásilka doručována a kde byla zanechána výzva s poučením. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu o nadbytečnosti tohoto důkazu. Ze spisu totiž podle stěžovatele nevyplývá, kam bylo doručováno a kde byla zanechána výzva.

10. Dále stěžovatel uvedl, že zásilka nebyla doručována na adresu jeho trvalého bydliště a výzva s poučením byly vhozeny do jeho P. O. Boxu, přestože nikdy nepožádal o doručování na jinou adresu. Oznámení o uložení zásilky s poučením o následcích jejího nevyzvednutí přitom nesmí být doručováno do P. O. Boxu, ale na stejnou adresu, jako samotná zásilka.

11. Z uvedených důvodů stěžovatel zpochybnil fikci doručení. Ta by nemohla nastat ani kdyby bylo skutečně doručováno na adresu trvalého bydliště a výzva by byla zanechána v P. O. Boxu. Krajský soud se podle stěžovatele nevypořádal s napadenou správností a pravdivostí údajů na doručence, proto je jeho rozsudek nepřezkoumatelný.

12. Konečně stěžovatel namítl, že řízení před krajským soudem bylo stiženo vadou z důvodu projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele. Ten trval na osobní účasti na jednání, z něhož se řádně omluvil. Závěr soudu, že stěžovatel nebyl v pracovní neschopnosti, nemá oporu ve spisu a je v rozporu s předloženým nemocenským lístkem. Stěžovatel předložil krajskému soudu v průběhu řízení protokoly o hospitalizaci ve Fakultní nemocnici Ostrava v době od 22. do 25. 8. 2010 a dále od 5. do 8. 10. 2010. Zdravotní stav stěžovatele byl tak vážný, že musel být v průběhu dvou měsíců dvakrát hospitalizován pro stejné zdravotní potíže. Navíc lékařka ani nemocnice nemohou podávat telefonicky relevantní informace o zdravotním stavu stěžovatele, neboť takové informace podléhají lékařskému tajemství a soudu je lze poskytnout pouze po písemném vyžádání. Stěžovatel zpochybnil i závěr, že se hospitalizace netýkala data nařízeného jednání. Poukázal na to, že byl opakovaně hospitalizován s žilními problémy, z nemocnice byl propuštěn do klidového režimu a cesta do Českých Budějovic a zpět pro něj byla s ohledem na jeho zdravotní stav zcela nevhodná. Navíc krajskému soudu sdělil, že užívá přípravek Zinnat 500 mg, který má vliv na pozornost a vylučuje tedy cestu k jednání i účast na něm.

IV.

13. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a ztotožnil se s krajským soudem. Byl přesvědčen, že vyvrátil námitky stěžovatele stran doručování do P. O. Boxu. Žalovaný svá tvrzení o zákonnosti doručení doložil doručenkami založenými ve správním spisu. Všechny písemnosti v řízení byly stěžovateli zasílány do vlastních rukou prostřednictvím držitele poštovní licence, České pošty, na jméno P. N. a na doručovací adresu S. 1596/2, O. Ze záznamů doručujícího orgánu je zřejmé, že stěžovateli byla na jeho doručovací adrese vždy zanechána výzva s poučením, ale stěžovatel si zásilky nevyzvedával.

V.

14. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

15. Kasační stížnost není důvodná.

16. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitkám zpochybňujícím závěry krajského soudu, týkající se doručování rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, resp. opožděnosti odvolání.

17. Stěžovatel setrval v kasační stížnosti na tvrzení, že mu zásilka obsahující rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla doručována do jeho P. O. Boxu. Námitka však nepředstavuje odpovídající reakci na podrobné vypořádání příslušného žalobního bodu krajským soudem. Ten odmítl žalobní námitky s tím, že obsah správního spisu jednoznačně dokládá, že předmětná zásilka byla stěžovateli doručována na adresu jeho trvalého pobytu. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti opakovaně namítl (nadto bez další

argumentace podporující jeho závěr), že zásilka na tuto adresu nebyla nikdy doručována, zcela pomíjí přesvědčivě odůvodněné závěry krajského soudu opřené o jím rozebraný obsah správního spisu.

18. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že obsahem správního spisu je i obálka s nevyzvednutou písemností (rozhodnutím správního orgánu prvního stupně), včetně předtištěné doručenky, na níž je zaznamenáno a stvrzeno podpisem poštovního doručovatele, že tato zásilka byla dne 9. 11. 2009 uložena a že stěžovateli bylo zanecháno oznámení o tomto uložení spolu s poučením o následcích nevyzvednutí zásilky. Tento podklad osvědčuje splnění podmínek pro uložení doručované písemnosti podle § 23 správního řádu, i pro její doručení na základě fikce podle § 24 odst. 1 téhož zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, čj. 5 As 26/2009 - 67, www.nssoud.cz).

19. Stěžovatel své tvrzení, zpochybňující doručování této písemnosti na adresu jeho trvalého pobytu, nedoprovodil relevantními důkazními návrhy. Nepoukázal na skutečnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že zásilka obsahující rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla skutečně do jeho P. O. Boxu doručována. Za této situace krajský soud nepochybil, vyšel-li z obsahu správního spisu a přisvědčil-li závěru žalovaného stran opožděnosti odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

20. Namítl-li dále stěžovatel, že výzva k vyzvednutí uložené zásilky byla spolu s poučením vhozena do P. O. Boxu, opět svůj kategorický závěr nepodpořil žádnou argumentací podporující jeho domněnku. Ani zde proto Nejvyšší správní soud neshledal pochybení v postupu krajského soudu, který presumoval správnost údajů na doručence (obálce). Z té se nikterak nepodává, že by výzva s poučením byla vhozena do jiné schránky než do schránky doručovací adresy, tj. adresy trvalého pobytu stěžovatele. Stížní námitky proto nebyly důvodné.

21. Dále Nejvyšší správní soud nepřitakal ani namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Rovněž tuto námitku stěžovatel formuloval obecně a zejména neupřesnil, která jeho konkrétní žalobní tvrzení měla zůstat nevypořádána. Zdejší soud se proto touto námitkou mohl zabýval pouze v míře obecnosti odpovídající kasační stížnosti. Neshledal ji přitom důvodnou. Napadený rozsudek není zatížen žádnou z vad, jež by dle ustálené judikatury správních soudů zakládala jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (srov. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS).

22. Pokud jde o námitku brojící proti neprovedení stěžovatelem navrženého důkazního prostředku v řízení před krajským soudem, Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že tento návrh směřoval jen ke zjištění adresy, kam byla písemnost obsahující rozhodnutí správního orgánu prvního stupně doručována. Krajský soud však nepochybil, odmítl-li provedení důkazu s poukazem na jeho nadbytečnost. Správní spis poskytoval krajskému soudu dostatečnou oporu pro jím vyslovený závěr. Ani tato stížní námitka tedy nebyla důvodná.

23. Konečně Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitkám poukazujícím na údajné procesní pochybení krajského soudu, který rozhodl při jednání vedeném v nepřítomnosti stěžovatele.

24. Zdejší soud především podotýká, že krajský soud důvody svého postupu v napadeném rozsudku podrobně a přesvědčivě odůvodnil. Byl to právě stěžovatel, kdo svým chováním založil předpoklady pro takový postup. Nejvyšší správní soud nemohl nic vytknout postupu krajského soudu, který nevyhověl v pořadí již třetí žádosti stěžovatele o odročení a vyšel z toho, že žalobce nebyl v pracovní neschopnosti, jeho lékařka neměla informace o zdravotním stavu vylučujícím jeho účast při soudním jednání, a jím dokládaná hospitalizace v nemocnici se netýkala data nařízeného jednání, přičemž stěžovatel od data hospitalizace další lékařskou pomoc nevyhledal.

25. Krajský soud svůj postup podrobně popsal v odůvodnění napadeného rozsudku a neopomněl jej zachytit ani v soudním spisu. V něm jsou obsaženy úřední záznamy osvědčující jednotlivé kroky krajského soudu při ověřování tvrzených překážek bránících stěžovateli v účasti při jednání, včetně komunikace s ošetřujícími lékaři. Namítl-li stěžovatel, že krajský soud měl jeho zdravotní stav zjišťovat výlučně prostřednictvím písemných přípisů ošetřujícím lékařům, účelově přehlíží skutečnost, že o odročení jednání požádal pouhých několik hodin před plánovaným zahájením jednání. Stěžovatelem určený časový rámec nepochybně krajskému soudu neposkytoval jiný nástroj ověření stěžovatelem tvrzených skutečností.

26. Nejvyšší správní soud uzavírá, že důvody, o něž krajský soud opřel nevyhovění třetí žádosti o odročení jednání, sdílí a na příslušné části odůvodnění napadeného rozsudku pro stručnost plně odkazuje. Navíc za situace, kdy ze soudního spisu plyne, že zástupkyně stěžovatele byla o nevyhovění žádosti před vlastním jednáním informována (čl. 78), nemohl zdejší soud shledat stížní námitku důvodnou.

27. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným ani nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

28. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. února 2011

JUDr. Jan Passer
předseda senátu